

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

BEROEMDE PROCESSEN

DE MOORDENAAR GEEFT ZICH 'S MORGENS GEVANGEN.

Op 6 Februari 1910 kocht Antoine Favier in de «Gare du Nord» te Parijs de aldaar verkrijgbare dagbladen uit de streek van Rijsel. Met gejaagde nieuwsgierigheid ontplooidde hij er een. En daar, op

de eerste bladzijde, las hij, vol ontzetting, dat het verminkt lijk van een bankloper gevonden werd op een zolder van het huis van de rue des Postes, te Rijsel, waar hij woonde. Zijn Yolaine, zijn angebeden vrouwtje, werd aangehouden en zij werd van de doodslag verdacht.

Inderdaad, op 31 Januari had hij de bediende van een bank, die twee wissels van een totale waarde van 2700 fr. kwam aanbieden, vermoord. Twee hamerslagen, achteraan van het hoofd, voorts diepe verwondingen in de keel, teweeggebracht door middel van een scherp vouwbeen. De aanleiding, die hem tot die misdaad dreef : gebrek

aan geld om de wissels te betalen en een gretig verlangen om zich van het geld, door de bankloper reeds opgehaald, meester te maken. Antoine Favier, die schitterende handelsstudien had gedaan en voorbestemd scheen om rijkelijk zijn brood te verdienen, had in Augustus 1907 Yolaine Blareau, dochter van een schoenzaak uit Denain,

gehuwd. Tussen beide jongelieden ontspoon zich een hartstochtelijke liefde. Maar de zaken van Antoine Favier wilden niet vlotten. Groter werd de geldnood, steeds meer knijpend. Tot die fatale dag van 31 Januari 1910 aanbrak.

Toen Antoine Favier, bleek als een lijk, de voor hem vernietigende titels uit het dagbladnieuws met één enkele oogopslag overlopen had, haastte hij zich naar zijn hotelkamer, haalde een revolver uit zijn reiskoffer te voorschijn en bracht de loop van het wapen aan zijn slaap. Maar de moed ontbrak hem toen hij de haan overhalen moest. Hij borg het wapen weer op en schreef een lange biecht aan de onderzoeksrechter Delalé, die met de moord op de bankloper belast was. Hij bekende zijn misdaad en spande zich angstvallig in, om de onschuld van zijn schattig vrouwtje te bewijzen. Toen zijn brief gepost was, kwam hij tot een zekere ontspanning. Hoe zou hij zijn avond doorbrengen? Hij bezat geld, ongeveer drieduizend frank, de biljetten, die hij in de tas van de bankloper gevonden had. Hij zal de «Folies Bergères» binnenlopen. Maar noch de opgewektheid van Miss Campton, noch de komiek Claudius konden zijn gedachten afleiden. Zijn vrouwtje zat in de gevangenis, zijn Yolaine.

's Anderdaags nam hij zijn intrek in het «Hotel National», van de rue Piroux te Nancy. Hij sloot zich in zijn kamer op. Maar de waker-schoenpoetser van het hotel had het portret van de moordeenaar in de krant gezien en de gelijkenis met de zo pas toegekomen reiziger had hem getroffen. Hij lichtte het gerecht in. Gans de volgende dag bleef Favier in zijn kamer opgesloten. De avond viel in, hij naderde het raam, lichtte eventjes een gordijn op. Aan de overzijde van de straat stonden twee mannen, onbeweeglijk, de wacht houdend. Heel de nacht bleven zij op post, wandelden zij over en weer. Obsederend! Bij tussenpozen werd het gordijn eventjes terzijde geschoven en vertoonde zich een aangezicht, groen van ontzetting.

Ieder ogenblik verwachtte de man, die bespied werd, dat de politie zou binnenvallen. Een trap, die lichtjes kraakte, vervulde hem met een panische schrik. Het sloeg ergens in de verte drie uur in de morgen op een toren. Favier hield het niet langer uit. Hij greep naar een blad papier en schreef met grote, koortsige letters:

«Ik zit in de klem. Ik verkies te sterven. Vergeeft het mij, allen.»

Andermaal haalde hij zijn revolver te voorschijn. Andermaal durfde hij zich niet doden. Weer nam hij de pen op:

«Neen, ik verkies voor mijn misdaad te boeten. Ik zoen u allen. Ik weet wat mij te wachten staat.»

Dan belde hij. Een knecht haastte zich om dit schellen te beantwoorden.

— Zeg aan die heren dat zij mij komen halen. Ik ben geklist!

Daarna trad de algehele ontspanning van zijn tot dan toe tot het uiterste gespannen zenuwen in. Druk bespraakt verhaalde hij de omstandigheden waarin de misdaad gepleegd werd. Hij had berouw om wat hij deed, maar dit berouw kwam te laat.

Op 11 Januari 1911 viel zijn hoofd op het schavot. Gelaten boette hij zijn misdaad.

Maar zijn aangebeden Yolaine had hem niet willen wederzien. En dat juist, zal voor hem wel de grootste straf geweest zijn.

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT.

(Vervolg)

Daar dacht de jonker aan, spijtig het hoofd schuddend, en zijn draver met de sporen aanzettend. Het was een zeer geldzuchtige kerel, deze Hendrik van Heverboom, en wel meermalen had eertijds zijn deugdzame vader er hem streng over berispt, zonder echter die ingeboren ondeugd uit zijn hart te kunnen doen verdwijnen.

Zwarte denkebeelden benevelde zijn geest en bij pozen kwam een scherpe grijs op zijn gelaat te voorschijn, en toen schudde hij spijtig het hoofd en beet zich de lippen ten bloede.

Voorzeker, Hendrik beraamde iets ergs, dit was zichtbaar aan al zijn gebaren; misschien een ijselfijke wraak!

Op geringe afstand achter de Jonkheer volgde zijn dienaar, insgelijks te paard, en, evenals zijn meester, in een mantel gewikkeld en het hoofd bedekt met een brede hoed.

Het kasteel naderend, wendde Hendrik het hoofd om, en wees, zonder een woord te spreken, naar de poort.

Zijn gezelschap, gewoon aan dergelijke bevelen, ging hem voor, en belde. Aanstonds werd er opengedaan. De Jonkheer reed binnen, steeg van zijn paard, gaf de breidel aan zijn knecht en meldde zich aan.

Toen de heldere klank van de bel door de lage gewelven van het kasteeltje galmde, zat Flora van Lelienveld, de jeugdige weduwe van Lodewijk van Heverboom, naar de terugkomst van haar schoonbroeder te verlangen; reeds meer dan acht dagen had deze door een brief zijn terugreis aangekondigd, en reeds zovele dagen had zij hem ongeduldig verwacht, zonder iets te vermoeden van de belofte, die haar overleden gemaal had gedaan.

— Eindelijk, zegde zij, toen zij de klank van de bel hoorde, tot de toezichter, die zich, om enige zaken te vereffenen, in haar tegenwoordigheid bevond. Daar is Hendrik! God geve dat ik mij niet vergis!

De edelvrouw had goed geraden. De deur van de eetzaal werd geopend en de Jonkheer trad binnen.

De zaal was verlicht door een schitterende lamp.

Hendriks ogen waren door de duisternis, waarin hij geruime tijd had verkeerd, eerst bedwelmd, maar weldra was dit geweken, zodat hij alles duidelijk kon zien.

Met een nijdig gemoed en vastberaden wil, om zich over het geleden ongelijk te wreken, was hij de zaal binnengetreden, en nu stond hij schielijk als verstomd vóór de weergalozes schoonheid, die zich aan zijn ogen vertoonde.

Inderdaad, Flora van Lelienveld was een parel en haar rouwklederen boezemden hem een zekere soort van eerbied in.

Toen de jonge vrouw hem naderde en vriendelijk verwelkomde, verging schielijk de wrok, die hij in zijn binnenste koesterde, en hij begon van lieverlede het zeer natuurlijk te vinden, dat zijn broeder Lodewijk, om dusdanige schoonheid te huwen, zijn belofte had ver-

broken; maar Hendrik was sluw en doortrapt en wist zo behendig de aandoening, die hij gevoelde, te verduiken, dat het onmogelijk was enige verandering in zijn houding te bespeuren.

Flora verwelkomde haar schoonbroeder hartelijk, wat deze wederkerig beantwoordde.

Toen ontdeed hij zich van zijn mantel en hoed, die hij de toezichter, alsof het zijn knecht was geweest, toewierp, en zette zich gemeenzaam in een leunstoel neer, door Flora, in de nabijheid van het vuur, hem aangeboden.

Toen begon hij haar met veel uitgezochte woorden te troosten over de ontijdige dood van haar gemaal, zijn diepbetreurde broeder, en gaf haar verslag over de goede afloop van zijn proces, dat hij, zo gelukkig, in naam van de overleden Lodewijk gevoerd had.

De toezichter had inmiddels, uit kiesheid, de zaal verlaten. Deze was een oprecht man, genaamd Simon Peres, die reeds verscheidene jaren het huisgezin zeer verkleefd was geweest.

Hendrik had zich niet gewaardigd deze getrouwe ambtenaar te bezien die, bij het verlaten van de zaal, hem diep buigend had gegroet, en daar een toezichter nooit werd behandeld zoals de jonkheer met hem had gedaan, verliet Simon Peres zeer ontevreden de zaal.

(Wordt vervolgd).